

Hippi Hayatın Sefilliği Üzerine

Berkeley: Bureau of Public Secrets

Nisan, 1972

İngeler düzenini kuran değerler güçlerini yitiriyor; ahlak, aile, vatan-severlik ve diğerleri ölü birer yığına dönüşmekte. Artık eski roller ve aldatmacalar, insanı gerçek deneyimlerden vazgeçmeye ikna edemiyor. İş adamı, profesör, namuslu işçi, playboy, ev kadını — şimdi bunları kim takar? O egemen kahramanlar, idoller, artık gülünç. Yanlışlama teorisi ise hepten krizde.

Değerlerin bu parçalanması serbest deneyimi mümkün kılan bir hareket alanını açtı. Fakat deneyim kendini bilinçli olarak tüm güç mekanizmalarının karşısına koymazsa, kritik an geldiğinde, tüm değerler bir girdapta yitip gittiğinde, boşluğu yeni aldanmalar doldurur; gücün nefret ettiği bir şey varsa o da boşluktur.

Hippi'nin memnuniyetsizliği, eski stereotiplerden ayrılığı onun üretimine ve yeni tiplerin benimsenmesine yol açtı. Hippi yaşamı yeni roller (guru, üstad, rock yıldızı), yeni soyut değerler (evrensel sevgi, doğallık, açıklık) ve teselli niyetine yeni mistik aldatmacalar (pasifizm, Budizm, astroloji) yarattı ve tüketti. Böylece tüketimin karşısına geçmişin kültürel yıkıntısı kondu. Hippi'nin getirdiği — ve bir bütün halinde — bizzat yaşadığı bölük pörçük yenilikler ancak sergilenecek bir hayat tarzı sundu. Gerçek yaşamı için mücadele etmek yerine, hippie hayatın soyut bir temsili, bir imajı üstlendi ve bu görünüşteki değişikliği gerçek bir farklılık gibi lanse etti. Bu yaşam tarzına atfettiği ahlaki ciddiyet de yeni görünüme bağlılığının ölçütü oldu. Yaşam tarzlarının yayılışı değerlerin yokoluşuyla paralel gelişir, haliyle pazarda sunulan seçenekler arasından tam bir sahte-hayatın seçimi yolunda değerler dağılıp gider.

Kasetler, posterler, bol paçalar: Birkaç şey satın almakla hippie olabilirsiniz. “Hippi Kapitalizmi”, “kültürümüzü parçalamakla” suçlanırken, ilk kültürel kahramanların (Leary, Ginsberg, Watts, vb.) kültürel tüketim merkezlerinde bu yeni hayat tarzını teşvik ettiği unutuldu. Kendi kültürel fetişizmleriyle otantik bir hayatın yalan vaadinin birleştirerek, bu yeni tarzın reklamcıları olan bu insanlar davalarına yakıştırdıkları bir sözde-mesihliğe soyundular. Gençliği aynı yeni değerlere sahip bir aile olmaya çağırırken bu aileye özgü eşyalara “ilgi çekerek” özendirdiler.

Bu “ilgi” aynı zamanda hap kullanımını ve bir hayat görüşünü (Weltanschauung) tümüyle ve eleştirmeden satın almayı içeriyordu. “Gerçek” hippieyle “naylon” hippie arasındaki fark birincinin illüzyonlarının daha derin, kapıldığı aldatmacanın daha saf, daha organik olmasında yatıyordu, ikinci tip hippie ise onları hazır pakette satın alıyordu: astroloji bilgisi

bir posterden, doğal özgürlüğü bol paçalardan, Taoculuğu Beatles'dan kotarılmıştı.

Gerçek hippie okumuş ve hippie ideolojisinin gelişmesine katkıda bulunmuş olabildi, naylon hippie ise o ideolojinin cisimleşmiş ürünlerini satın alırdı. Bu gösterinin tepe taklak olmuş gerçekliğinde yer alan nesnelerle belirlenmiş olan insani özellikler (doğallık, kendini-anlama, toplu yaşam), tüketim idealleri olup çıktı. Çünkü gerçekte olmayan şeylerdi bunlar ve hiç de otantik olmayan hayatta otantiklik illüzyonu bir gereksinime dönüştü. Nasıl ki upuzun vadesi boyunca dini ufuk, mutlu geleceğe iman edenlerin öyle bir hayat tarzını yaratmasının mümkün olamadığı bir çerçevede olursa, hippie yaşam tarzı da karşı olduğunu sandığı tüketiciliği yeniden üretti.

1950'lerden 1960'lara kadar kayıt endüstrisindeki sözde-devrim tam olarak o endüstrinin nüfusun hoşnutsuz bir kesimi karşısındaki zaferidir. Bu da özgün ünlü kişiler ve simgeler aracılığıyla, tıpkı kendi bağrından çıkardığı kahramanlarla ve özgürleşme hayalleriyle dolu Üçüncü Dünya ülkeleri gibi, ondan uzaklaşmış gençliğin "ulusal özgürleşme"si sayesinde gerçekleşti. Rock festivalleri, "gençlik devrimi"nin başarısı gibi görünmek için umutsuzca çırpınan gençliğin kültürel tüketimine yönelen neo-emperyalist saldırının zafer kutlamalarından başka bir şey değildi. Rock müziği — gençlik "ulus"unun merkezi referans noktası — şarkı sözlerinde gençliğin başkaldırısından bahseder. Sınıfsal ve ulusal sınırları aşarak, onları en gözde eşyalara ulaştırmak için coşkun bir hizmet sunarak genç tüketici militanları küresel bir köprüyle birbirine bağlar. Rock festivallerinde cinsel coşku derin bir vecde dönüşür; saf gösterinin çocukları, rock yıldızlarının totaliter varlığı önünde sefih bir arzuyla sallanırlar. Temelde, maddeleşmiş topluluğun birliğini sağlayan eşyanın çekiciliğidir bu. Woodstock ve Altamont'u birbirinden ayrı kefelere koyanlar, özlerindeki benzerliği görmezden geliyorlar. Bu sözde-festivallerin her birinde artarda gruplar çıkar ve seyirciler tüketimin en vahşi rüyalarının gerçekleştiği bu günler süren sefalete sonuna kadar dayanmak için yanıp tutuşurlar. Fakat bu seyircilerin tek vücutluğu her an bozulup, dağılmanın özünde yatan temel gerçeği — dağılmanın görsel şölenini — gözler önüne serebilir.

İnsanlar karşı-kültüre cevap verdiler; çünkü içeriği büyük ölçüde eski dünyanın ve değerlerinin (özellikle, örneğin ilk zamanlarda Ginsberg'in ve Dylan'ın yaptığı gibi) kısmi eleştirisiydi. Geç kapitalizmde, entelektüel kültür pazarında boktan olmayan veya popüler zevk denen şeye hitap eden tüm sanat ve şiir, tutarsız olsun, nihilist olsun, gösteri hayat-

sızlığı-ının bir eleştirisi olmak zorundadır. Ama kültür olarak böyle bir eleştiri, sadece eleştirdiği şeyi korumaya hizmet eder. Karşı-kültür, kültürü etkisiz hale getirmeyi başaramadığı için, ancak onun yerine yeni bir zıt kültür, değişmeyen meta-formu için yeni bir içerik getirir. Hippi'nin yanıltıcı iyimserliğinin nedeni kültürel yeniliklerdir: “Bakin, her şey değişiyor.” — Evet, ama sadece şeyler. Görünüşte reddedilen ve yok edilenler dünya kültürünün parça parça yeniden inşasında tekrar üretiliyor. Diğer sanat biçimleri gibi, şarkı sözleri de devrimin silahları olabilir, ama ancak sanatsal olmanın ötesine geçer, harekete geçirici bir pratiğin (praxis), ayrı bir alan olarak açıkça metanın ve kültürün yıkılmasına yönelik bir eylemin parçası olabilirlerse.

Haight-Ashbury’de Digger’ların başlattığı proje — şehir içinde sadece kendisine ev sahipliği yapan şehrin atıklarından kendi yaşamını sağlayan “özgür şehir” projesi — aşırı mal bolluğu gerçeğini ve bağış prensibi üzerine kurulu bir hayatın mümkün olduğunu gösterdi. Fakat kapitalizmin toplumsal uygulamasına doğrudan meydan okumadıkça bu girişim, bir iyi niyet gösterisinden (gesture), azimli bir avangart yardım programından ibaretti. Diggers’ın umduğunun aksine, çöpten topladıklarıyla kendini idare eden bu oluşumun çevresindeki eyalet yıkılıp gitmedi.

Başlangıçta Diggers hareketi bir başkaldırı eylemi olarak günün ihtiyaçlarına iyi bir cevap teşkil ediyordu. İlk kez San Francisco’daki getto ayaklanmasında (1966) yiyecek dağıtmak için organize olmuşlardı ve o sıralarda yürürlükte olan sokağa çıkma yasağı da işlerini zorlaştırıyordu. Ama bu projeyi devrim iddiasında olmadan sürdürdüler, ilkel bir komünizm ideolojisiyle desteklediler, özgür dağıtım düşüncesini fetişleştirdiler ve bir tür anti-bürokratik vakfa dönüştüler. Sonunda hayır işlerinde hayır işi yapan kurumlardan daha iyi oldular ve kaçaklara “sokak diliyle” evlerine dönmelerini salık vererek, evinden kaçanları barındırmaları konusunda ailelerden gelen radikal eleştirileri hafiflettiler.

Haight’de doğrudan ayrımcı şehirleşmeye ve bunu dayatan otoriteye meydan okuyan (yerel Safeway süpermarketinin çalınan mallar yüzünden kapatılması dikkate değerdir) ve çoğunlukla bir oyun anlayışıyla (özellikle sokağa sahip çıkma yolundaki ilk denemeler) başlatılan girişimler oldu. Fakat bu pratikler pasifist ve hümanist etki altında kaldığı için, Haight bir fazilet denemesi, bir isyandan çok bir kampanya olmaktan ileri gidemedi. Eleştirel eylemler, toplumun yaramaz bir çocuk gibi iyi örneğin izinden gideceği yolundaki ütöpik bir umut içinde kaybolup gitti. Ütöpik olan bağışa dayalı bir toplum fikri değildi, ütöpik olan böyle bir haya-

lin onu içine alan gerçeklik bastırılmadan gerçekleşebileceğine inanmaktı. Eleştirel eylemin dışında sadece peşinden gidilecek idealler vardır; bağış kuralı hümanist psikolojinin “verici tutumu” olabilir. Hippilerin iyilik titreşimleriyle, getto isyanlarındaki pratik diyalektikçilerin meta ekonomisine yaptığı saldırıyı karşılaştıran. İsyancılar kısa bir süre için yeni dünyanın bir başka kuralını keşfettiler: “Herkes istediği gibi...”

Getto isyanlarını siyahların mevcut durum karşısında takındıkları tutumun üzücü sonuçları olarak yorumlayan sosyologlar gibi, hippide de yabancılaşmanın sadece bir algı meselesi olduğunu düşünür (“hepsi kafanızın içindedir”). Sosyal hayattaki engellerin nihayetinde baskın gelen fikir ve tutumlar olduğuna inanır, dönüştürülmesi gereken bilinçtir — yani toplumsal pratigin soyut olan kısmıdır. Böylece, gerçekliği kendi yorumuna göre kabul edebileceği bir hale sokacak şekilde yeniden yorumlar. “Gevşer”, (kapitalizmin egemen olduğu) çevreyle “uyumlu” olabilmek adına kendini teskin eder. “İyi titreşimler”in çözemeyeceği sorun yoktur, çünkü tüm sorunların nedeni olumsuz duygulardır. Hayal kırıklığı ve sefaleti doğuran “kötü karma”dır. “Bum trip”e (uyuşturucunun ters etkisi) yol açan şey “her şeyle birlikte akamamak”tır. “Ego tripleri” ve “güç tripleri”ne psiko-ahlaki boyutlar vererek toplumdaki fakirliği bunlara bağlar ve herkesin “birbirini sevmesi” gibi soyut bir niyete dayanan mutluluk beklentisine sığır. Her şey olduğu gibi devam ederken, diyalektik bir aldatmaca sayesinde, o kendi yorumunu kendine saklar: herkes bu yokmuş gibi davranırsa şimdi mevcut olan bu durum yakında sona erer. Hristiyanlığın bu dünyanın üstünde bir mertebeye yükselme yalanı tam olarak hippinin nasıl da hayatın ötesine geçtiği ve yorumunun fazileti sayesinde orada kalmaya “yazgılı” olduğunun bir ölçütüdür. O kaderini kutsal bir havada, üstünlüğüne olan inançla kabullenir (“hiçbir şeyin umudunu kırmasına izin verme”). Bir öğrenci balosundaki yeni yetmeler gibi herkes dansetmeye, eğlenmeye çağırılır: “Özgür ol!” “Doğal ol!” Yeni düzenin psiko-hümanist polis gücünün sinsisi bir fragmanı.

Gelişmiş kapitalizmin umutsuz ayırımından doğan hippiler en basit anlamıyla destek için birbirlerine tutunarak tepki verdiler. Ayrımı reddedişleri toplumun illüzyonları arasında hızla kayboldu gitti. Bütün bu sokaklarda dansetmeler, sözde-festivaller ancak gerçek ayrımı ve sefilliği örtmeye yaradı. Kendi hayatını biçimsel kıstaslarla ölçen hippide doğal olarak diğer insanları da aynı şekilde yargıladı. Bir başka uzun saçlıya gülümsemek, karşılıklı birbirini tanıma yanılığını doğurdu; bu tarz toplumu yapay bir iletişime dönüştü. — Komünden sokak sahnesine, telefon sant-

ralinden özel kliniklere, rap merkezlerinden hippî pazarlarına kadar — her yerde karşı kültür yalan bağlardan oluşan bir ağı ayağa kaldırdı. Herkes hippî toplumu denen bu yalan direniş toplumunun, bu küçük kesime hitap eden malların ve gösterilerin işadamları oldu.

Bunca insanı hippî muhitine çeken şey otantik bir toplum vaadiydi. Aslında bir süre için Haight Ashbury’de ayrılan bireylerle yaşayan kesim ve ev ve sokak arasındaki sınırlar çökmeye başladı. Fakat bu yaşadığına şükreden bir yeni hayattı. İnsanların paylaştığı, ekonomik veya başka yönden egemen toplumun dışında yaşama arzusu, ekonomik olsun olmasın ancak bu toplumun kıyısında yaşamakla kısmen gerçekleştirilebildiği için, kolektif birleşmenin temeline bir kez daha hayatta kalma koşulunu koydu. Bu çevreye ait bayağı sözler fetişleştirildi ve sosyal ilişkiler karşılıklı hoşgörüyle ve gerçek ayrımın hasıraltı edilmesiyle sağlandı.

Şehir dışındaki komünler, yanlış bir tabirle — tek ortaklıkları karşılıklı geri çekilmeleri olan — yeni ilkeleri birleştiren, kendi kendilerine koydukları, yanlış anlaşılmış bir doğaya yabancılaşma krizidir. Bu doğal kaynak onlar için, ilkel komünizmin erotik ilişkisine ve doğayla mistik birleşmeye dönecekleri kutsal bir alandır. Fakat aslında, çoğunlukla toplumun tampon bölgesi görevi gören bu deneysel komün bölgeleri, sadece yeniden keşfedilmiş doğal bir iş ve şamanizm paylaşımından ataerikl sınırlarına kadar ilk toplumların hiyerarşik düzenini yeniden üretirler. Komün deneyimlerinde, önce oyun gibi sonra ciddi ciddi uygulanan büyü ve ritüelin, teknoloji geri olduğunda ve ilkel bir seviyede kurulduğunda, somut temelleri varken ve ilkel bir seviyede, doğayla oynanan bir oyun teşkil ederken, şimdiki somut olanakların yerine konmaları gülünç kaçıyor: doğayla oynanan, dini meditasyonu çıkarılmış, gerçek bir oyun.

Hippi’nin doğayı ve ikelliği romantikleştirmesi bozulan sosyal düzene gösterilen tek tepki değildir. Feodal toplumun ikelliğinin yıkılışı, buna benzer bir bozunmanın baş göstermesi üzerine toplumsal olasılıkların bitmesiyle ortaya çıkmıştı. Ama şimdi olay baştan sona gösteriye döndü. Doğayla yabancılaşmasına tepki olarak Hippî, gerçeklikle değilse de en azından görünüşüyle sahip olduğu doğallık ideolojisi sayesinde dönüşür; saçını uzatmak, çıplak ayak dolaşmak, sütyen giymemek ve bir sürü kamp yapmakla doğaya yaklaşır. Bir kez kurulduktan sonra, bu imge çıplak dans eden çiçek çocuklar ve ormana doğru ağır-çekim uzaklaşan sevgili yıldızlarının sonsuz bir fotografik gösterimine, bir nevi filmine döner.

Karşı kültür ideologları dini ve mistik eklektizmlerini, bazılarının toplumsal bir devrim için gereken önkoşul olarak ileri sürdükleri “manevi

özgürleşme” yolunda yöntem araştırmaları olarak meşrulaştırdılar. Bunların elinde devrim gerçekliği değiştirmeye yarayacak bir öznelilik şansı değil, “kafayı değiştirmek”, “kafayı açmak” gibi teknik bir probleme dönüştü. Hippi kıskırtılmış pasifliğin en eski, en yeni yöntemlerinin hevesli ve sürekli bir tüketicisi oldu: meditasyon, ışık gösterileri, multi-media, haplar, halisünasyon posterleri. — Kendisini yaşadığına inandırmak için — heyecan uyandırmaya yarayan her türlü tekniği kullanan hippie uyarıcı bir totaliter çevre yaratır ve kendisini öforik (aşırı enerjik) hissettiren bir pasifikle oyarlar. Zevk düşkünlüğü sadece bir yüksek bilinç durumudur, ne kadar güçsüz de olsa sözde zenginleşmiş bir mutluluktur. Bir heyecanı bırakıp diğerinde kaybolur. Bu metanın anlık yaşamıdır: bir “cigara” sararsın, stroboskop ışığı açarsın, kuadrofonik müziği dinlersin ve bırakırsın “her şey aksın”.

Hippi’nin özgürlükçü savlarına rağmen, haplara ve büyüye bayılması gerçekte çok daha içselleşmiş bir köleleşmeye tutkunluktur. Egemen koşullar dahilinde ve onlara rağmen zorlanımlı kendini iyi hissetme çabasının sonunda kendini “yabancılaşma duygusu”ndan korumaya, onu kovalamaya veya en azından baş edebileceği bir boyuta indirmeye çalışırken bulur. Can sıkıntısından hobiler edinmeye çalışan bir emekli gibi, hippie de sıkıntısını savmak için “kafasını bir şeylere gömer”. Hem işi, hem baba parası yemeyi reddeder ama kendince her ikisine de açıktır. Çalışanların bir “aile” olduğu “hippie şirketlerde”, “anamlı” işlerde çalışır, kendine yetecek kadar tarım yapar, geçici işler bulur. Kendini ilkel bir zanaatçı olarak hayal eder, zanaatı idealize ederek kendine bir rol geliştirir. Sözde-ilkel (veya sözde-feodal) meşguliyetine yapıştırdığı bu ideolojiyle küçük-burjuva karakterini örtbas eder. Organik besin gibi ilgi alanları, tıktır tıkır para basan yeni işler yavrular. Ama bu işlerin sahipleri kendilerini sıradan iş adamları olarak görmezler çünkü onlar “ürünlerine inanırlar”. Yine de bu heyecanlı yolun sonunda banka vardır.

Bu hippinin evcimen özgürlüğü ancak bir yayanınki kadardır. Öğrenci rolünü de reddettiğini düşünür ama, hayat boyu öğrenci kalır. Serbest üniversiteler en beylik yemeklerle en metafizik olanların yan yana konduğu ordövr tabaklarıdır. İdeolojik sınırları içinde hippinin damak zevki sınırsızdır. I Ching okur. Meditasyon öğrenir. Bahçeyle uğraşır. Yeni bir enstrüman seçer. Resim yapar, yemek yapar, mum yapar. Enerjisi bitmek bilmez, ama sürekli boşa gider. Yaptığı hiçbir şeye kusur bulmak mümkün değildir, çünkü hepsi ıvır zıvır işlerdir: Burada gülünç olan, bu meşguliyetler üzerine inşa ettiği illüzyondur. Ona göre bir faaliyet ne ka-

dar basitse o kadar kutsaldır. Gerçekte, kendini verdiği bu faaliyetler, ister kentte, ister köyde olsun, insanı oyalayan yaratıcı eğlencelere bir yenisini, daha ileri seviyede bir gösteri olacak şekilde, kendi yarattığı “boş zamanın” sömürgeleşmesi problemini çözmeye girişen meşgul bir pasiflik anlayışını katar.

Soyut bir şekilde geçmişle bağlarını koparan hippî sonsuz bir şimdinin yüzeysel bir versiyonunu yaşar. Geçmişten ve gelecekten kopuk, hayatının birbirini izleyen anları birbiriyle bağlantısız uzaklaşma (“trip”) dizileridir. Değişiklik anlayışı seyahat etmektir; çarpık maceraların sürükleyici tüketimi. Onu her zaman rahatlatan “güzel manzara”lar arayarak sürekli ülkeyi boydan boya kat eder. Onunki dur durak bilmeyen bir can sıkıntısıdır. Kafasını iyi tutmak uğrunda satın alabileceği her deneyimi silip süpürür. Arkadaşlarıyla buluştuğunda ortalık kararsız gerilimlerin, şu veya bu göz alıcı çekirdeğin etrafında gezinen yüksüz taneciklerin cirit attığı bir meydana döner. Hippî şehirleşmesi — her zaman kendi sahte topluluğunun güzelce gelişip büyüyebileceği rahat bir ortam yontmaya çalışırlar — hiçbir zaman kendine böyle bir yer bulmakta güçlük çekmemiştir. Gittikleri yerin sakinleri ise ancak boş boş birbirlerine bakmışlardır, çünkü onlar da turisttir. Haight-Ashbury, rock festivali, hippî muhitleri, ayrımların yok olduğu özgür alanlar sanılır; oysa buralar — başka seviyelerde ayrımların olduğu — atalet bölgeleri, boş zaman tüketimi alanlarıdır. Oregon’da, fazla dikkat çekmeden bir deneme yapmak amacıyla devlet tarafından düzenlenen rock konseri — konserde bedava ot dağıtıldı ve piyasaya çıkmasından önce halisünojen etkileri gözlemlendi — sadece genel eğilimin sınırını belirleyen bir durumdur: vakti bol turistlere her zaman seve seve yer ayarlanır.

Hippî hayatı orijinalinden çok daha aktif bir içeriğe kavuştu. Gösterişli Hippî sözcüğü bile eşitlik fenomeni ve altkültürü göstermekten çok uzaktır, bireyler katılır ve çeşitli aşamalardan geçer. Altkültürün ilk hali sadece ilgi çekmek ve bir araya gelmekle değil, bilinçli bir şekilde kurulması gereken yeni bir dünya kavramına kısmen sahipti. Ama faaliyetlerinden miras kalan gösteri kültürü, en büyük “başarıları”, aslında en büyük yenilgilerinin işaretiydi. 1967’de basın için sembolik bir hippî cenazesi düzenlediklerinde, sundukları şey kendilerini üreten gösteri zihniyetinden hiç ayrılmadıklarını ve ürettikleri gösterinin anlamını hiç anlamadıklarını gösteren teatral bir yenilginin dışavurumuydu. Hippî hareketi, gösteriyle sömürgeleştirilen günlük hayatın büyüyen hoşnutsuzluğunun işaretiydi.

Ancak radikal anlamda kendisini egemen sistemin karşısına koymayı başaramadığı için, ancak bir karşı-gösteri yaratmış oldu.

Bu karşıtlığın bilinen anlamda politik olması gerektiğinden değil, eğer hippinin bir şeyden haberi olsaydı, devrim vizyonunun politikayla pek uzağa gidemeyeceğini de bilirdi. Aslında hippî yaşamı sadece günlük hayata yönelik bir reform olduğu halde, bulunduğu avantajlı yerden politikada günlük hayata yönelik pratik eleştiriler olmadığını gördü (çünkü günlük hayat “düzgün”dü). İlk hippiler “politik” faaliyetleri kısmen yanlış sebeplerle de olsa (pozitivist, ütopyacı, vs. oldukları için) reddetmekle, onun, sıkıcılığının, ideolojik doğasının ve katılığının da kısmi bir eleştirisini oluşturuyordu. Ken Kesey politikacıların eski dünyaya ait olduğunu söylerken haklıydı. Ama o ve onun gibiler, bunun yanına LSD’den başka bir şey koy(a)mamakla meydanı politikacılara bırakmış oldular. Saf ve basit apolitik tutumları sonunda onları önce biraz politik desteğe sonra da politik hareket tarafından özümsemeye açık hale getirdi. Bir şekilde eleştirel politik görüşleri olanlar da aynı kaderi paylaştı. Örneğin Ghandici-anarşist sempatizanı olan Gary Snyder, ilk makalelerinden birinde klasik proleterya hareketinin başarısızlığını “bir zihinsel durum” ve “batılı geleceği” olmasına bağlar, ama sonradan gidip üstü kapalı bir şekilde Kara Panterlere destek verir.

Politikaya karışmadan önce hippiler bütün bu ütöpic “çözüm”ler ve illüzyonlara kandıysa, eğer günlük yaşam eleştirileri hiçbir zaman tarihi temellerinin ve toplumsal bir etkinlik kazanmasına imkan veren maddi güçlerin farkında olmadıysa da, hippilerin ortaya çıkışı tatminsizliğin boyutunu, bunca insanın toplumsal birliğin düz, dar yollarında yürümesinin imkansızlığını gösterdi. Aynı zamanda karşı kültür, ipe sapa gelmese de, yeni bir dünya olasılığını ilan etti, eski düzen içinde yeni bir bütün oluşturma başını çeken yollar açtı. Atılmışlığın umutsuzluğundan doğan bu karşı kültür; olumluluğu sayesinde eleştirel eylemlerin yerine ütöpic tahminler koydu. Tüm cephelerde karşı kültür bir nekahat öncülü oldu; genelleşmiş ayrımcılıklardan doğan gerçek memnuniyetsizliği yanlış yollara yönlendirdi; sonuçta gereken deneysel araştırma ortamını sağlayarak, potansiyel karşıtlığı kuşatmasında güce hizmet etti.

Anarşist Kütüphane

Berkeley: Bureau of Public Secrets
Hippi Hayatın Sefilligi Üzerine
Nisan, 1972

06.06.2022 tarihinde şuradan alındı: bopsecrets.org/turkish

Çeviri: Gözde Genç

İngilizce Aslı: On the Poverty of Hip Life

tr.anarchistlibraries.net